

בבגד, במקום ששיעורו יותר משלש על שלש אצבעות, מכניס פחות
משלש על שלש ממנו, ומכבסו, ומוציא את המקום שבו, וחוזר
ומכניס פחות משלש על שלש מהחלק שעדיין לא כובס, ומכבסו
ומוציאו, וחוזר ומכניס ומכבס פחות משלש על שלש, עד שיכבס את
כל הדם. והטעם שאינו קורעו, **משום שְׁנֵאמַר** (שמות כח לב), בענין
מעיל הכהן גדול, **לֹא יִקְרַע** – שאסור לקרועו.
רב אדא בר אבהו מקשה על מה שהצריך ריש לקיש, להכניס
לעזרה מעיל שנטמא, בפחות משלש על שלש: **מִזְתֵּיב** – הקשה **רַב**
אָדָא בְּרַ אֲהֵבָה על דברי ריש לקיש, וכי שיעור הטומאה במעיל,
שהוא בגד עבה, שכל חוט חוט ממנו עשוי משנים עשר חוטים, הוא
שלש על שלש אצבעות, והרי שנינו (כלים פ"ח מ"ח), **הַעֲבִין** – הבגדים
שהם עבים ביותר, **וְהָרְבִים** – בגדים שאינם ארוגים, **אֵין כְּהֵן מְשֹׁם**
שְׁלֹשׁ עַל שְׁלֹשׁ – אינם מקבלים טומאה בשיעור של שלש על שלש
אצבעות, מפני שאינם ראויים בשיעור זה לשום תשמיש, ואם כן, גם
אם יכניס שיעור של שלש על שלש, לא הכניס שיעור טומאה, ולמה
אמר ריש לקיש שיכניסנו בפחות משלש על שלש.
מתרצת הגמרא: **אֲנֵב אֲכִיָּהֵן הַשִּׁיבִי** – אמת שחתיכת בגד עבה
בשיעור שלש על שלש אצבעות, כשהיא בפני עצמה, אין לה
חשיבות, ואינה מקבלת טומאה. אבל כאן, שמכניס חלק מבגד שלם,
מחמת החיבור לבגד הגדול, יש לו חשיבות ומקבל טומאה כשיש בה
שלש על שלש, ולכן אמר ריש לקיש שיכניס בכל פעם פחות משלש
על שלש.
הגמרא עוברת להקשות על עצם דין המשנה, שמקום הכיבוס הוא
בתוך העזרה: **וְהָא פְּעִי שְׁבַעַת סַמְמָנִין** – והרי לצורך כיבוס דם
חטאת, יש להעביר על הבגד ולשפשוף, בשבעת הסממנים שמו
חכמים (מדה סא-סב). בענין בדיקת דם נדה, **דְּאָמַר** – שכן אמר **רַב נַחֲמָן**
אָמַר רַבָּה בְּרַ אֲבוּהַ, דָּם הַטָּאָת וּמְרֵאוֹת נִנְעִים – כיבוס בגד שניתו
עליו דם חטאת, וכן כיבוסם של מראות נגיעי בגדים, **צְרִיבִין לְהִיּוֹת**
על ידי העברת **שְׁבַעַת הַסַּמְמָנִין** שבהם בודקים בגד מדם נדה, ואחד
מהסממנים, הוא מי רגלים, **וְתַנְיָא** – והרי שנינו בברייתא בענין פיטום
הקטורת, **זְהֵלָא מִי רַגְלִים יַפִּין לֵה, אֲחֵלָא שְׁאִין מְכַנְסִין מִי רַגְלִים**
לְמַקְדָּשׁ מִפְּנֵי הַכְּבוֹד, הרי שאסור להכניס מי רגלים לעזרה, ואין
יכובס בעזרה בגד שניתו עליו דם חטאת כהלכתו, בשבעה סממנים.

מתרצת הגמרא: **מְדַרְבְּנֵן הוּא** – מה שאמר רב הונא, שאם שייך בבגד
כדי מעפורת, נשאר הבגד טמא, אין זה אלא מגזירת חכמים, שחששו
שאם נטהר את הבגד גם כאשר שייך בו כדי מעפורת, יבואו הבעלים
שלא לקרוע רובו. אבל מדין תורה, אם קרע את רוב הבגד הרי הוא
טהור. ובבגד זה, שמצוה מן התורה לכבסו במקום קדוש, בעוד שם
'בגד' עליו, לא העמידו חכמים את דבריהם, והתירו לו להכניסו
לעזרה אחרי שקרע רובו, אף על פי ששייך בו כדי מעפורת.
שנינו במשנה: **כְּלֵי הָרִים שְׁיֻצְאוּ בֹו** חוץ לקלעים ונטמא, נוקבו ונכנסו
ושוברו במקום קדוש. מקשה הגמרא על דין המשנה: איך אנו
אומרים, שיוקבו מתחילה את הכלי ואחר כך ישברנו, והרי **כְּלֵי אָמַר**
רַחֲמָנָא – התורה צויתה לשבור את מה ששמו 'כלי', כמו שנאמר
(ויקרא ו כא) **וְכִלֵי הָרִים אֲשֶׁר תִּבְשַׁל בֹו יִשָּׁר**. וכלי חרס זה שנוקב, **לֹא**
כְּלֵי הוּא – איננו 'כלי', ושוב אין מצוה לשוברו.
מתרצת הגמרא: כוונת המשנה היא, **שְׁיֻצְבֵיב** – שיוקבנו רק בשיעור
של **שְׁוֹרֶשׁ קָמֶן**, שבשיעור נקב זה הוא נטהר מטומאתו, ואפשר
להכניסו לעזרה. אבל מכל מקום, לענין מצות שבירה עדיין שם 'כלי'
עליו, וראוי לקיים בו מצות שבירה.
שנינו בספא של המשנה: **כְּלֵי נְחֹשֶׁת [בֹו]** שיצא חוץ לקלעים
ונטמא, **פְּוֹחְתֹו [ובֹו]**, ונכנס ומורקו ושוטפו במקום קדוש. מקשה
הגמרא על דין המשנה: איך אנו אומרים, שיוקב את הכלי נקב גדול,
ואחר כך ימורקו וישטפו, והרי התורה צויתה למרק ולשטוף את מה
ששמו 'כלי', כמו שנאמר (ויקרא ו כא), **וְאֵם בְּכֵלֵי נְחֹשֶׁת יִמָּרַק**
וְשֹׁטֵף בְּמַיִם. וְהָא לֹא כְּלֵי הוּא – וכלי זה שנוקב בנקב גדול, איננו
כלי, אלא שבר כלי, ושוב אין מצוה למרקו ולשוטפו.
מתרצת הגמרא: **דְּרַצִּיף מְרַצִּיף (הוּא)** – אחרי שפחת את הכלי, מכה
בפטיש על דפנות הכלי סבביבות הנקב, לרדדם, עד שיתפשטו
ויסתמו את הנקב, וישוב הכלי לשלמותו, ושוב יהיה ראוי למצות
מריקה ושטיפה.
הגמרא מביאה דין הקשור למשנה: **אָמַר רִישׁ לְקִישׁ, מְעִיל הַקּוֹדֶשׁ**
שֶׁל כְּהֵן גְּדוֹל, שְׁנִיתו עֲלֵיו דָם חֲטָאָת, וַיֵּצֵא חוּץ לְעֹזְרָה, וְאַחַר כֵּן
אֵירַע שְׁנֵימָמָא, אֵין קֹרְעֵיהּ אוֹתוּ כְּמוּ שֶׁאֵר בְּגָדִים שֶׁנִּטְמְאוּ, הֵלָם
בְּעוֹדוֹ שֶׁלם מְכַנְסֵיבֹו – מכניס לעזרה את המקום אשר בו נבלע האדם
בבגד, **בְּפָחוֹת מְשֹׁלֵשׁ עַל שְׁלֹשׁ, וּמְכַבְּסֹו** – כלומר, אם נבלע הדם

המשך ביאור למס' זבחים ליום חמישי עמ' א'

הגמרא מבארת בדרך אחרת באיזה היסח הדעת מדובר. בידינו
טומאה וטהרה יש הבדל בין 'טמא' ו'פסול'. 'טמא' הוא דרגת טומאה
שבה הטמא מטמא אחרים, ו'פסול' הוא טמא שפסול בעצמו אך אינו
מטמא אחרים. דין קדשים חמור מדין תרומה, בכך שהפסול בתרומה,
טמא הוא לגבי קדשים. מתרצת הגמרא: **אָמַר רַבִּי יְרֵמְיָה, בְּמִשְׁנֵה**
בְּחִיגָה מְדוּבֵר כְּאוֹפֵן שֶׁהָאוֹנֵן אוֹמֵר, נְשַׁמְרֵתִי מְדַבֵּר הַמְּטַמְּאֵנִי וְלֹא
נְשַׁמְרֵתִי מְדַבֵּר הַפּוֹסְלֵנִי, דהיינו שאומר שאף באינינותו לא הסיח
דעתו מלהישמר מטומאה דאורייתא המצריכה הערב שמש, אבל
לא נזהר לשמור את עצמו מדבר הפוסלו מדרבנן מאכילת קדשים.
וכיון שנשמר מלהטמא, הוא מותר באכילת תרומה וכן באכילת
קדשים, אלא שלקדשים הוא צריך טבילה, שמא נפסל מאכילתם.
הגמרא מבררת את ענין השמירה לחצאין. מקשה הגמרא: **וּמִי אֲיָכָא**
נְשִׁירְתָא לְפָלְגָא – וכי יש שמירה לחצאין, ונוכל לסמוך על שמירתו
באותם דברים שאומר שנשמר מהם.
הגמרא מביאה ראייה מבריייתא. משיבה הגמרא: **אֵין** – כן, מצינו דבר
כזה, **וְהִתְנַיָּא** – וכן שנינו בברייתא, **עוֹרְדָהוּ** – מי שהיה עדיין הפסל של
התאנים על ראשו

לחשוש שנטמא בטומאת מת, ו'שלישי ושביעי' **כְּעִי** – צריך שיוז
עליו ביום השלישי וביום השביעי כדין טמא מת, **דְּאָמַר [ו-] שְׁהָרִי אִמְר**
רַבִּי יוֹסְמָאִי בְּרַבִּי מְתוֹן אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, אִדָּם טָהוֹר שְׁהִידָה לֹו הִיפָּח
הַדַּעַת צְרִיף הוֹאָה בְּשִׁלְיִשִּׁי וּבְשִׁבְעֵי שְׁמָא נִטְמָא בְּמַת. וְקִשָּׁה, אֵין
אִמְרָה הַמִּשְׁנָה שְׁדִי לֹו בְּטַבִּילָה כְּדִי לֵאכּוֹל בְּקַדְשִׁים.
מתרצת הגמרא: **לֹא קָשְׁיָא, הָא דְאִפְּחַ דְעֵתִיהּ מְטַמָּא מַת** – בדברי
רבי יוסטאי מדובר שהסיח דעתו מלהישמר אפילו מטומאת מת
החמורה, ולכן יש לחשוש בו לטומאה זו וצריך הזאה שלישי ושביעי,
וְהָא דְאִפְּחַ דְעֵתִיהּ מְטַמָּא שְׂרִיץ – במשנה בחגיגה מדובר שהסיח
דעתו רק מלהישמר מטומאת שרץ, ולכן אינו צריך הזאה.
מקשה הגמרא: הלא מי שהוא **טָמָא שְׂרִיץ, טָמָא מְעִלְיָא הוּא** – טמא
גמור הוא מדאורייתא, **וְהַעֲרַב שְׁמֵשׁ כְּעִי** – וצריך הערב שמש כדי
להשלים את טהרתו, ואין אמרה המשנה שדי לו בטבילה, ולא
הצריכה גם הערב שמש.
ומוסיפה הגמרא ומקשה: **וְעוֹד**, אם טעם הטבילה הוא משום
שחוששים שנטמא בשרץ, **אֲפִילוּ תְרוּמָה נְמִי** – יהיה צריך טבילה
גם כדי לאכול תרומה, שהרי טמא שרץ אסור באכילתו, ומדוע
נאמר במשנה שם 'צריכין טבילה לקדש אבל לא לתרומה'.

הגמרא סברה שהסיבה שלא עשאוהו מחרס, משום שיהיה טעון
 שבירה לאחר שיצלו בו שיפודי חטאות. **וְאִי סִלְקָא דְעֵתְךָ שְׂבִישׁוּל**
בְּלֹא בְלוּעַ לֹא קָפִיד – שהתורה לא הקפידה לשבור כלי חרס
 כשהמאכל התבשל בו ולא נבלע בכלי, יקשה, **וְנִעְבִּיר שֶׁל חֶרֶס** –
 מדוע לא עשו בבית המקדש תנורים מחרס, שהרי לא יצטרכו
 לשוברים, כי כשצולים בהם שיפודי חטאות לא נבלע טעמם בדופני
 התנור, והתורה הצריכה שבירה רק אם נבלע טעם הקרבן בכלי.
 ומה שלא עשו תנורים מחרס מוכח שאף אם התבשל בכלי ולא
 נבלע בו, הצריכה התורה שבירה. דוחה הגמרא: באמת מצד צליית
 שיפודי חטאות היה אפשר לעשות תנורי חרס, אבל **בֵּינָן דְאִיכָא**
שְׂרָרֵי מְנַחֲתֵי דְאִפְיִיתָין בְּתַנּוּר – כיון שמה שנשאר מהמנחות לאחר
 שקמצו מהם, היה נאפה בתנור ונאכל לכהנים, **וְאִיכָא פִּישׁוּל וּבִילוּעַ**
 – וכשאופה אותם השמן שבמנחה מתבשל ונבלע בתנור, לכך **עָבְדִין**
שֶׁל מַתְכָּת – עשו את התנור דווקא ממתכת, משום שתנור מחרס
 שבלע טעון שבירה.
 הגמרא מביאה מעשה לברר אם אפשר להכשיר תנור על ידי שיסיקו
 אותו: **הָהוּא תַנּוּרָא** – מעשה היה בתנור, **דְאִמְחוּ בֵּיה מִיְתִיבֵי** –
 שמרחו שומן (בשרין) בתוך התנור, ואפו בו לחם, והשומן נתן טעם
 בלחם שאפו בו, **אֲכָרְהָ רַבָּה בַר אֶהֱלִי לְמִיכְלָה לְרִפְתָּא** – אסר
 לאכול את התפת שנאפתה שם, **לְעוּלָה** – אף אם קודם שאפו בו פת,
 הסיקו את התנור. ולא רק במאכלי חלב אסר את הפת, אלא **אִפְלוּ**
בְּמִיכְלָא – עם מלח, והטעם משום גזירה **דִּילְמָא אֲתִי לְמִיכְלָה**
בְּבוֹתְהוּמָא – שמה יבוא לאכול פת זו, ביחד עם מאכל שיש בו חלב.
 הגמרא מקשה על רבה בר אהילי, דוחה את דבריו: **מִיְתִיבֵי, אִין**
לְשׁוֹן אֵת הָעֵיפָה בְּחֵלֵב, וְאִם לֵשׁ, כֵּל הַפֶּת פּוֹלָה אֲסוּרָה, וְהִטְעַם,
מִפְּנֵי הַרְגֵּל עֲבִירָה – שלא יבוא לאכול את הפת עם בשר. **כִּיּוֹצֵא בּוֹ,**
אִין מִשִּׁין (מורחים) **אֵת הַתַּנּוּר בְּאֵלֶיהָ** – בשומן העשוי מזנב הכבש,
וְאִם מִשׁ אֵת הַתַּנּוּר ואפה בה פת, **כֵּל הַפֶּת פּוֹלָה אֲסוּרָה,** כדי שלא
 יבוא לאכול את הפת בחלב. אולם האיסור לאכול מהנאפה בתנור
 הוא רק **עַד שִׁפְסִיק אֵת הַתַּנּוּר,** אבל לאחר שהסיק את התנור מותר,
 משום שכשם שהשומן נבלע על ידי חום התנור כך הוא יוצא בהיסק.
 וזה לא בשיתת רבה בר אהילי שאסר. אומרת הגמרא: **תֵּיּוּבְתָא**
דְרַבָּה בַר אֶהֱלִי תֵּיּוּבְתָא, ונדחו דבריו.
 הגמרא מקשה לפי המסקנא שאפשר להכשיר תנור בהיסק, על
 שיטת רב בקדירות פסח: **אָמַר לִיה רַבִּינָא לְרַב אִשִּׁי, וְכִי מֵאַחַר**
דְאִיתוּתְבַּב – נדחו דברי רב **בַר אֶהֱלִי,** ואפשר להכשיר תנורים על
 ידי היסק, קשה, **אֲמַאי אָמַר רַב** – מדוע אמר רב שקדירות שבישול
 בהם חמץ כל השנה, **בְּפִסְחָא, וְשִׁבְרֵי,** כיון שאין תקנה לחמץ הבלוע
 בהם, והרי יכול ללכנס ולהסיקם ולבטל האיסור הנמצא בתוכם,
 ויוכשרו בכך. משיבה הגמרא: **אָמַר לִיה רַב אִשִּׁי לְרַבִּינָא, רַב מוֹקִין**
לָה לְהֵרִיא בְּשֶׁל מַתְכָּת – רב יעמיד את מה שמבואר שתנור שטחוהו
 בשומן לאחר הסיקו מותר לאפות בו, בתנור של מתכת שמועיל בו
 הגעלה, אבל בקדירות העשויות מחרס לא מועיל הגעלה, כיון
 שהתורה העידה על כלי חרס שאינו יוצא ממנו לעולם. **וְאִי בְּעִית**
אִימָא, דברי הברייתא שמועיל היסק לתנור מדובר גם **בְּתַנּוּר שֶׁל**
חֶרֶס, אלא שזה **הִפְסִיקוּ מִפְּנֵינִים** – תנור מסיקים אותו על ידי שמניחים
 את הגחלים בתוך התנור. **וְזֶה הִפְסִיקוּ מִפְּחוּץ** – אבל קדירות מסיקים
 אותם על ידי שהאש מחממת אותם מבחוץ, וזה אינו היסק שראוי
 להכשיר. שואלת הגמרא: **וְנִעְבִּיר הִסְקָה מִפְּנֵינִים** – ומדוע שלא
 נחמם את הקדירות מתוכם, ויעיל הסיקם כמו בתנורים ולא יצטרכו
 לשוברים. משיבה הגמרא: **תַּיִים עֲלִייהו דְמַתְכָּרִי** – האדם יחוס עליהם
 שישברו על ידי שיניח את הגחלים בתוך הקדירות, ויבוא להכשירם
 על ידי היסק מבחוץ.
 הגמרא מבארת דין נוסף לפי חילוק זה: **הִילְכָּהּ, מְכִיּוּן** שאמרנו שכל
 שהסיקו מבחוץ מועיל להכשירו, **הָאִי בּוֹבְנָא** – כלי העשוי מרעפים,
 שאופים ומטגנים בו כיכרות לחם, **הִפְסִיקוּ מִפְּחוּץ הוּא, וְאִסִּיר,** שלא
 מועיל לו היסק להכשירו.

הגמרא רוצה ליישב: **וְכִי תִימָא** – ואם תרצה לתרץ, **דְמַבְלַע לָהּ**
בְּהָרִי שְׂבִיעָה סְמָמִין, וְמַעֲפֵר לָהּ לְבוֹלָהּ כְּחַד – שיבליעם בתוך
 שאר שבעת הסממנים, ויעבירם כולם כאחד על הבגד וכך יוכל
 להכניסם לעזרה. ודוחה: **וְהַתֵּן** (מדה סב) לענין כתמי דם נדה, **הָעִבְרִין**
 לשבעת הסממנים על הבגד, **שֶׁלֹּא כְּפִדְרָן** שבו נשנו במשנה, **אוֹ**
שְׂהַעֲבִיר אֵת שְׂבִיעָתוֹן בְּאַחַד, לֹא עֲשָׂה וְלֹא בְלוּם – אין זה נחשב
 לכיבוס, ואם כן אי אפשר להעמיד שעירבב את מי הרגלים ביחד עם
 שאר שבעת הסממנים, והעבירם כולם כאחד, ונשארה השאלה
 במקומה, איך אפשר להכניס מי רגלים למקדש.
 הגמרא שוב רוצה ליישב: **וְכִי תִימָא דְמִבְלַע לָהּ בְּהָרִי חַד**
מִסְמָמִין – שיבליע את מי הרגלים באחד משבעת הסממנים, וכך
 יכניסו לעזרה, ונאמר שרק על העברת שבעת הסממנים כאחד על
 הבגד, הקפידה המשנה, שאינו נחשב כיבוס. ודוחה: **וְהָא צְרִיךְ**
לְכַסְכֵּם שְׁלֹשׁ פְּעֻמִּים בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד תֵּן – והרי שנינו (שם), שצריך
 לשפשף את הבגד בכל אחד משבעת הסממנים, שלשה פעמים, ועל
 כרחק שצריך להעביר כל סממן וסממן בפני עצמו, ונשארה השאלה
 במקומה, איך אפשר להכניס מי רגלים בעין למקדש.
 מתרצת הגמרא: **אֵלֵּא, דְמַבְלַע לָהּ לְמִי רַגְלִים בְּרוֹק תַּפֵּל,** וכך יוכל
 להכניסו. והבלעה זו, מדיני הכיבוס היא ואינה מפסדת, **דְאָמַר רִישׁ**
לְקִישׁ, רוֹק תַּפֵּל, צְרִיךְ שִׁיחָא מְעוּרַב עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵהַסְמָמִינִים.

משנה

המשנה מבררת באיזה אופן כלי מתחייב במריקה ושטיפה, ומחמת
 איזה קרבנות טעון הכלי מריקה ושטיפה: **אֶחָד** – בין כלי שבישול בו
 בשר קרבן, **וְאֶחָד שְׂעִירָה** (שפרן) לתוכו תבשיל רוֹתָהּ, שהתבשל
 בכלי אחר, טעונים מריקה ושטיפה. והטעם משום שגם בעירוי נבלע
 הטעם בכלי. **וְאֶחָד** – ובין אם בישל קרבנות קִרְשֵׁי קִרְשִׁים כגון חטאת
 ואשם, **וְאֶחָד** – ובין אם בישל קִרְשִׁים קָלִים כגון תודה ושלמים,
 טְעוּנִין מְרִיקָה וּשְׂטִיפָה, רַבִּי שְׁמַעוֹן אִמְרַן, קִרְשִׁים קָלִים, אִין
 טְעוּנִין מְרִיקָה וּשְׂטִיפָה.

גמרא

הגמרא מבארת מנין שאף בעירוי טעון הכלי מריקה ושטיפה: **תַּנּוּ**
רַבְּנָן, נֵאמַר (ויקרא ו כא) **וְכִלֵי חֶרֶס אֲשֶׁר תְּבוּשֵׁל בּוֹ לִשְׂבֵר, אִין לִי**
שְׂכֵלֵי חֶרֶס צָרִיךְ שְׂבִירָה אֲחֵרָא שְׂבִישׁוּל בּוֹ חטאת, עִירָה לְתוֹכוֹ רוֹתָהּ
מִנֵּין שצריך לשבור, **תְּלַמּוּד לִזְמַר (ו') אֲשֶׁר (תְּבוּשֵׁל) בּוֹ יִשְׂבֵר** –
 הכתוב סמך תיבת 'בו' ל'ישבר', ללמדנו שאף אם לא בישל בכלי
 אלא רק בלע צריך לשבור את הכלי.
 רמי בר חמא מסתפק בתנור של חרס שבישול בו קרבן, ולא נבלע
 בדפנות ממנו, אם צריך לשבור: **כִּי רַמִּי בַר חָמָא, תְּלֵאן פְּאוּרֵי**
תַּנּוּר – צלה שפוד של חטאת באויר תנור, ולא נבלע כלום בדופני
 התנור, מָהוּ, האם צריך לשבור את הכלי או לא. וצדדי הספק הם,
אֲבִישׁוּל וּבִילוּעַ הוּא דְקָפִיד רַבְּחִינָא – האם התורה הקפידה בכלי
 חרס לשבורו רק אם בישל בו קרבן ונבלע בכלי טעם הקרבן, אבל אם
 לא נבלע אינו צריך שבירה, או **דִּילְמָא** גם **אֲבִישׁוּל בְּלֹא בִילוּעַ**
 הקפידה התורה לשבורו.
 רבא מביא ראייה לפשוט את הספק, והגמרא דוחה את הראייה: **אָמַר**
רַבָּא, תָּא שְׁמַע, שנינו במשנה, **אֶחָד שְׂבִישׁוּל בּוֹ וְאֶחָד שְׂעִירָה לְתוֹכוֹ**
 תבשיל רוֹתָהּ שהתבשל בכלי אחר, צריך מריקה ושטיפה. הרי שגם
 כלי שעירה לתוכו צריך מריקה ושטיפה, והוא הדין לבישול בו ולא
 נבלע טעמו בכלי. דוחה הגמרא: **בְּבִילוּעַ בְּלֹא פִישׁוּל לֹא קָמִיבְעִיא**
לָן – לא הסתפקנו, משום שמה שנבלע בכלי נעשה נותר ואינו יוצא
 מהכלי אלא בשבירה, **כִּי קָמִיבְעִיא לָן** – ומה שהסתפקנו בו הוא רק
בִּישׁוּל בְּלֹא בִילוּעַ – כשבישול בכלי ולא נבלע בו, **מָאִי** – מה דינו,
 האם צריך לשבור את התנור או לא.
 הגמרא מביאה ראייה נוספת לפשוט את הספק: **תָּא שְׁמַע, דְאָמַר רַב**
נַחְמָן אָמַר רַבָּה בַר אַבְוָה, תַּנּוּר שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל מַתְכָּת הָיָה,